

SCI-FI č. 6

NEPERIODICKÝ VĚSTNÍK PRO INTERNÍ
POTŘEBU SCI-FI KLUBU PŘI HVĚZDÁRNĚ
V TEPLICÍCH

Obsah:

Zhyšek Hlinka: D E N Í Kstr. 1
Gyula Hornadyi: H O M O P R O T E N S I E N S I Sstr. 5
Jiří Stránský: L E Sstr. 6
Keith Roberts: B O U L T E R O V I K A N Á Ř I	
/dokončení ze Sci-fi č. 5/str. 7

Zbyšek Hlinka:

D E N Í K

1. den

Je to zajímavé, ale po celou dobu letu se nic nestalo, dokonce jsem se sem dostal ve stanovenou dobu. Přeci jen není ta naše technika tak špatná, jak se říká.

Včera jsem loď navedl na oběžnou dráhu, a dnes pozoruji určenou planetu. Shora toho sice moc vidět není, protože chvění vzduchu a vodní páry silně zkreslují detailnější záběry planety, ale zdá se, že tu žádná vyspělejší civilizace ještě není, protože planeta je z velké části pokryta lesy a případná obydlí jsou jen stěží rozeznatelná. Zítřka sestoupím a uvidíme, jak to tady vypadá.

2. den

Přistál jsem s výsadkovou lodí na jedné náhorní plošině, poblíž místa, kde očekávám větší počet lidí. /Všechny podrobnější údaje jsou v Hlášení, tento deníček se píšu pouze na doporučení psychologa./ Provedl jsem všechna měření životního prostředí, nálezy jakýchkoliv škodlivin v nebezpečné míře jsou negativní. Mohu tedy bez většího rizika vylézt ven bez skafandru.

V blízkosti lodi se zatím neukázal ani jediný člověk a pojízdné sondy, které jsem vypustil, také nic neobjevily. Jedna sonda se nevrátila, není mi jasné proč. Budu to muset zjistit později. Zítřka vyrazím na průzkum.

3. den

Dnes jsem se rozhlédl, pro jistotu ještě ve skafandru, po okolí. Šel jsem zhruba po stopě ztracené sondy a asi po pěti kilometrech jsem zachytil nouzový signál ztracené sondy. Nakonec jsem ji našel v jedné vesničce, která však byla liduprázdná, avšak se zjevnými stopami osídlení. Lidé se zřejmě rozprchli ve strachu přede mnou. Sonda sem však musela být nějak dopravena, protože signály o svém postupu přestala vysílat v lese. Při zběžné prohlídce jsem zjistil, že má rozbitá vnější čidla a zaklíněnou pohybovou soustavu.

Při kontrole sondy jsem ucítil jakýsi náraz na přílbu. Když jsem se otočil, nikoho jsem nespátřil, ale za mnou v trávě ležel asi tříkilový kámen. Budu muset být opatrný.

4. den

Oblékl jsem si ochrannou kombinézu a na hlavu jsem si dal nárazuvzdornou přílbu s anténami pro styk s lodí, abych nemusel s sebou tahat paměťové bloky pro záznam informací a abych si mohl podle potřeby zavolat nějakého robota.

Když jsem se dostal do osady, zase byla podle očekávání prázdná, z čehož lze soudit na velikou ostražitost obyvatel /i když na druhou stranu se musím přiznat, že cestou jsem nadělal hluku až dost, takže zjistit můj příjezd zas tak nesnadné nebylo/. Takováto absence mi přišla vhod, mohl jsem totiž svobodně namontovat po celé vesnici snímače zvuku i obrazu, abych

2.

mohl náležitě prostudovat život osady. Poté jsem celý systém uvedl do chodu a vrátil se do lodi.

5. den

Celý den jsem strávil pozorováním života ve vesnici, počítač mi zatím vyhodnotil a přeložil jejich jazyk, takže nyní i vím, co si povídají. Jejich rozhovory jsou velmi zajímavé. Domů se vrátili včera po setmění a ostražitě se rozhlíželi, jestli na ně někdo nečíhá. Když nezjistili žádné nebezpečí, klidně ulehli ke spánku, ale před tím určili bezpečnostní hlídku. Ráno už byli celkem klidní a našli se i jedinci, kteří se chvástali svým hrdinstvím. Zjistil jsem, že tím kamenem po mně hodilo asi pět lidí. Jejich náčelník se rozhodl, že pošle k mé lodi dva bojovníky, kteří mají obhlédnout situaci. Šaman nechal obětovat pro zdar výpravy jednu mladou dívku /celý obřad je nechutný, silně zavání sadismem; doufám, že se mi podaří tyto manýry z nich vymýt, protože se tím jednak oslabuje rod a jednak se mi nad tím zvedal žaludek, i když mě ve výcvikovém středisku připravovali na leccos/ a potom osobitým /často až komickým, přestože všichni to brali zcela vážně/ rituálem odháněl od zvědů duchy. Celá vesnice pak vyprovázela oba muže až na pokraj lesa, kde je potom nechala napospas osudu. Já jsem zatím urychleně rozestavěl v okolí lodi zvukové a obrazové snímače a vyčkával příchodu vyslanců. Poblíž mé lodi se ani neukázali, zato když přišli do vesnice, tvářili se statečně a celá vesnice oba hrdiny obklopila a zasypala je dotazy. Oba zvědové mě záhy popsali jako něco neurčitého, nedefinovatelného, takže budu mít asi potíže, až se s nimi budu chtít seznámit blíže.

6. - 10 den

Celou dobu jsem stravu pozorováním. Osada na mě už pomalu zapomínala, život se vrátil do normálních kolejí. Pouze devátý den se jeden lovec dostal do blízkosti mé lodi a když se panicky vrátil do vesnice, obrátil ji celou vzhůru nohama. Nutno ještě poznamenat, že byl notně špinavý a zřejmě i páchl, neboť se od něj všichni s odporem odtahovali a posílali ho k potoku, aby se umyl.

Počítače mi zatím sestavily slovník a já jsem si ho přebral do paměti překladatele. Zítra se totiž pokusím navázat kontakt s náčelníkem. Také jsem zjistil, že se tito lidé nacházejí na úrovni vyvrážděné prvobytně pospolné společnosti.

11. den

Pro větší působivost jsem se rozhodl, že k nim přiletím diskem. Jakmile jsem se objevil nad osadou, všichni se ihned rozprchli do okolního lesa. Po přistání jsem tedy zapnul reproduktory a pomocí překladatele je vyzval, aby se vrátili, že jim z mé strany žádné nebezpečí nehrozí. Trvalo dlouho, než to pochopili, ale nakonec se jim to přeci jen podařilo. Já jsem zatím sestoupil na zem a vyzval náčelníka, aby přistoupil blíže. Jako projev přízně jsem mu daroval několik barevných skleněných korálek a vysvětlil mu, že jsem přiletěl z hvězd, abych jemu i jeho lidu pomohl. Tímto činem jsem si začal získávat náčelníkovu přízeň a tedy i důvěru všech ostatních. Abych si ji

pojistil, věnoval jsem jim i dva kusy velké zvěře, kterou jsem před přiletem do osady zastřelil.

12. den

Na mou oslavu chtěli obětovat další mladou dívku, naštěstí jsem jim v tom včas zabránil. Pro všechny případy jsem tu dívku vzal pod svoji ochranu a odvedl ji do svého disku. Celý zbytek dne jsem všem osadníkům vysvětloval, jak je nesprávné obětovat příslušníky kmene, že je lepší obětovat zvířata. Nato se mne šaman zeptal, jestli tedy mohou obětovat příslušníky jiných kmenů. Nevěděl jsem, co na to říci.

13. den

Dnes jsem se zabýval tou mladou dívkou, kterou jsem včera zachránil. Dověděl jsem se, že jí říkají Anavi, což je označení pro jakýsi plod, který dosud neznám. Dovolil jsem jí, aby šla mezi ostatní. Pozoroval jsem, jestli ji osada nebude chtít znovu obětovat, ale žádný takový pokus jsem neobjevil, takže jsem se uklidnil a dovolil jí vrát se domů. Zbytek dne jsem učil lovce vyrábět lepší a účinnější zbraně, aby mohli snadněji lovit a netrpěli hladu.

Večer přišla Anavi proti mému očekávání k disku a tvrdošijně se dožadovala, abych ji vpustil dovnitř. Potom se mnou chtěla sdílet lože, a když sem ji odmítl, vysvětlila mi, že je mi vděčná za život, že ji celá osada chápe jako moji manželku a že jí šaman řekl, že je povinna založit se mnou nový rod.

Celou noc jsem pak přemýšlel, jestli je možné, abych měl děti s obyvatelkou jiné planety, byť máme genetickou informaci natolik podobnou, že pravděpodobnost mít zdravé potomstvo je velmi vysoká.

14. den

Ráno, když jsem se probudil, čekala před mým diskem celá osada, aby mi projevila svou úctu a náklonnost. Poděkovala mi za nové zbraně a dva lovci přitáhli jakési veliké zvíře, zřejmě dravce, a nadšeně mi dokazovali, jak jsou nové zbraně výborné, že tato šelma byla až dosud neulovitelná. Současně mi sdělili, že se chystají s novým vybavením zaútočit a vedlejší kmen, který je prý neustále ohrožuje a zabírá jim loviště. Nemohl jsem jim to rozmluvit. Příště je budu učit raději něco jiného.

Je hrozné, jak málo dbají na svou osobní čistotu. Mají často zkažené zuby a páchnou potem a špínou, což jistě dvakrát neprospívá jejich zdraví. Podle příznaků různých nemocí, o kterých mi povídali, jsem poznal, že jsem se moc nespletl. Proto jsem zahájil jejich výchovu k čistotě.

Večer, když jsem vešel do disku, ležela již Anavi na mé posteli. Řekl jsem jí tedy, že se mnou spát nemusí, pokud nechce, ale ona se ani nepohnula a vrhala na mne žádostivý pohled. Poslal jsem ji tedy do koupelny, aby se nejdříve umyla. Chvíli na mě udiveně hleděla, ale když jsem jí vysvětlil, co má jak dělat, uposlechla.

V noci mě probudilo svědění. Rozsvítil jsem a zjistil, že

jsem celý pokousaný. A pod příkrývkou se producírovala řada malých cizopasníků.

15. - 55. den

Celou tu dobu jsem učil domorodce zpracovávat kovy. Technologii pochopili výborně a ihned začali vyrábět hroty ke svým zbraním. Zato zásady hygieny nepochopili vůbec.

Nové poznatky ihned vyzkoušeli na svých sousedech, a musím dodat, že s úspěchem. Obětiště bylo tedy stále plné.

56. - 200. den

Ukázal jsem jim výhodu domů s kamennou podezdívkou a betonovými základy. Celá osada se ihned vrhla do stavby domů, a aby bylo lépe využito přírodního prostředí, vypracoval jsem plán vesnice, kde všechny domy /mají tvar lichoběžníka s užší stranou vyklenutou ven/ jsou širší stranou obráceny směrem, kterým fouká v průběhu roku nejméně větrů.

201. - 233. den

Naučil jsem je zpracovávat vybranou hlinu a pálit z ní keramické nádoby. Každý využil nových znalostí k výrobě všech možných hrnců a misek. Začali také modelovat sošky mužská postavy. Když jsem se jich ptal, k čemu slouží, řekli mi, že jsem to já. Vůbec poslední dobou pozoruji, že má obliba u nich roste a že mě mají stále raději. Bude se mi s nimi těžko loučit. Již jsem si tu zvykl. Nedávno jsem také zjistil, že má žena čeká dítě. Jsem hrozně zvědavý, jak to dopadne.

234. - 240. den

Již jsem nashromáždil dostatečné množství údajů o jejich životě, takže se budu moci vrátit domů. Jenom stále ještě nevím, jak to vyřeším s Anavi, jestli jí mohu vzít s sebou nebo ji zde nechám.

Všechny údaje jsem odvyšlal k hlavní lodi a začal se připravovat k odletu. Obyvatelům osady jsem již svůj úmysl v nejbližší době odletět oznámil, byli z toho celí nešťastní, dokonce mě nechtěli pustit.

Zítřka se se všemi rozloučím a přivolám si výsadkovou družici, kterou jsem brzy po zabydlení se ve vesnici poslal zpátky do rakety, aby zbytečně nepokoušela něčí zvědavost.

Dostávám cestovní horečku.

*** *** ***

Ze zprávy vyšetřovací komise

...Jeho tělo bylo nalezeno v kobce poblíž vesnice. Bylo mumifikováno díky suchému prostředí, ve kterém bylo uloženo. Po bližším ohledání bylo zjištěno, že byl zabit ranou do hlavy zezadu. Vedle něj leželo tělo mladé dívky, ve které byl nalezen plod ve stáří asi dvou měsíců. Obě těla byla pěkně zachovalá, přestože tam ležela téměř tisíc oběhů planety kolem své hvězdy. V kobce též bylo nalezeno množství keramiky, kovových zbraní a hlinných sošek mužského pohlaví. K podobným soškám se modlili obyvatelé celého blízkého okolí...

Gyula Hernadyi:

H O M O P R O T E S I E N S I S

/Z ruského vydání Poslednij dolgožitěl, Mir, Moskva 1980 přeložil Dominik Dvořák/

K. se zádušně toulal po ulicích, orzel ho život. Nevěděl přesně, jak je starý, a chodit do Ústředí se mu nechtělo. Jediné, co si pamatoval, bylo, že od poslední generální opravy uteklo půldruhého tisíce let.

Už dvakrát se pokoušel všechno to skoncovat. Poprvé se nechal roztrhat dynamitem, ale už za půl hodiny se probral na místě výbuchu nový jako ze škatulky.

V Ústředním archívu, v oddělení bílkovin, byly uschovány všechny základní údaje každého člověka, ve skladech bylo možné nalézt protézy kterékoliv části těla a stačilo, aby komukoliv ten nebo onen orgán přestal fungovat, a za čtvrt hodinku byla na místě opravářská služba.

Když něčí tělesná schránka byla dokonale zničena jako například výbušninou, radarová zařízení okamžitě informovala Ústředí o sebevraždě nebo nešťastné náhodě a Ústředí, které získalo z Paměti přesný genetický kód jedince, obsah jeho mozku, molekulární strukturu jeho orgánů, bez prodlení vzalo odpovídající soubor náhradních orgánů a protézy, spojilo je do jednoho celku, vybavilo organismus nutnou zásobou energie a znalostí a vrátilo staronovou bytost na původní místo.

Jednou, v záchvatu zoufalství, K. vniknul do kódového sálu, změnil ve svém genetickém kódu dvě nuly na jedničky a opět se nechal zničit náloží.

Za pět minut byl znova vrácen životu: neustálá zdvojená kontrola přístrojů pokus o podvrh odhalila a K., vrácený na koupaliště, odkud předtím uprchl, pokračoval v opalování.

Nevěsta ho pustila k vodě a on se cítil nešťastný, přestože věděl, že jednou někdy v budoucnosti, která byla bezbřehá, se k němu dívka určitě vrátí, stačí jen počkat. Čekal a trápil se nudou.

Sehnal kdesi prastaré knihy a začel se do nich. V jedné z nich našel verše, napsané v dávných, předhistorických dobách. Roztžitě v knize listoval, dokud nenarazil na řádku, která se mu neočekávaně zalíbila:

A d n e š e k m ů j j e z í t ř k e m d n e
v č e r e j š í h o .

Kdysi v pravěku, v období, které se nazývalo "dvacátým stoletím, jakýsi střeštětec napsal tyto verše. Zalíbil se mu tento zmotaný text.

Při odpolední procházce si to namířil do středu hlavního města. Cestou si stále opakoval zapamatovaný výraz.

Na konci jakési uličky se zastavil před složitým, obrovskému kému mikrofону podobným zařízením, a zopakoval do tohoto diktafonu nepochopitelný verš:

A d n e š e k m ů j j e z í t ř k e m d n e
v č e r e j š í h o .

Zdálo se, že obrovský temporální počítač už od dávných dob čeká na podobný sled znaků. Protikladná časová období - minulost a budoucnost - K. v jediném výrazu propojil navzájem a sevřením dvou proudů energie spustil řetězovou reakci. Jejím výsledkem bylo, že všechna kvanta minulosti a budoucnosti Země, spojená při anihilaci, se změnila ve zvláštní konglomerát fotonových děr antireality: v nepatrném zlomku sekundy vznikla neproniknutelná hmota a na K. se zřítila hustá, drsná masa.

Napotřetí se mu sebevražda konečně podařila.

Jiří Stránský:

L E S

Jednoho dne ráno mě otec vzbudil mimořádně brzy. Byl přitom celý nějak rozrušený. Když jsem se ho zeptal, co je, odpověděl mi: "Jsi už velký chlapec, Marku, proto tě vezmu do lesa."

Hm, do lasa, ono se to hezky řekne, do lesa, ale co to je? za celých těch patnáct let, které jsem prožil, jsem se s podobným výrazem nesetkal. Les, les, co by to mohlo být? Že by nějaká zkratka...? Nevydržel jsem zvědavost a zeptal se otce.

Jeho odpověď mi na klidu nepřidala: "Víš, synáčku," řekl měkkce, "je to něco krásného, ale to, co uvidíš, je něco, co mě dokáže rozzlobit. Ne na ty, co to stvořili, ale na ty, co za to mohou. Pamatuji si, synku, že lidé pořád jen berou, až už není co brát! A jak to končí,... to uvidíš. A obleč s teple!"

Rozhodl jsem se, že si obléknu stříbrnou kombinézu, kterou jsem měl, když jsem šel poprvé do školy. Byl to přece taky slavnostní okamžik.

Oblékli jsme se a sešli k metru. Nasedli jsme a vydali se směrem za město. Za poslední zastávkou nás čekala ještě dlouhá cesta. Asi po hodině jsme došli k ohromné budově z průsvitného plastu. Na dveřích jsem četl prostými písmeny: LES.

Oba zcela potichu jsme vešli dovnitř. Za dveřmi byla informační tabule, ze které jsem se dozvěděl, že místnosti s názvy MÝTINA, LISTNATÝ LES, HOUBAŘSKÉ MÍSTEČKO a PALOUK najdu směrem vpravo, narozdíl od JEHLIČNATÉHO LESA, POLOMU a LESNÍ ŠKOLKY, které jsou vlevo.

Názvy byly pro mě nové, tím pádem fascinující a krásné. Otec kývl, a řekl, abych si vybral. Mne nejvíce lákala místnost s názvem JEHLIČNATÝ LES. Vešli jsme. Na prahu jsem stanul, jak vytržení. Něco takového jsem skutečně ještě neviděl. Na teflonové podlaze byly namalovány obrazce, z nichž každý byl nějak šrafován. Na stěnách jsem četl: plná čára-jehličí, čárovaná čára-mech, čerchovaná čára-lesní hlína. Z podlahy se tyčily do výšky syntetické osmihrany s jakýmsi výstupky posázenými jehlami, či co. Tyto "stavby" mě fascinovali nejvíce. Když jsme po hodině odešli, byl jsem nadšen. Se spoustou dotazů jsem se obrátil na otce, ale nevyřkl jsem ni slovo. Zahlédl jsem totiž, jak otec zamáčkl slzu. Proč asi?!

KEITH ROBERTS: BUOLTEROVI KANÁŘI

/ Dokončení ze SCI-FI č 6/

Po celé ploše se hemžily rychlé, temné stíny. Za krátkou chvíli se obraz zatemněl. Byla to noc, pochopitelně; půl minuty představovalo při této promítací rychlosti dvanáct hodin skutečného času. I za tmy byly ty úkazy viditelné a obklopovala je jakási slabá zář, kterou denní snímky nezachytily. Pokud jsem mohl zjistit, jejich činnost nijak neustala. Řekl jsem: „Čilouši co?“

Boulter odpověděl: „Že ano? Neděle byla dokonce ještě lepší. Právě to začíná“

První zrychlení bylo třicet vteřin na jeden obrázek, další bylo patnáct vteřin. Při této rychlosti se daly pohyby výborně sledovat. Ty stíny jakoby poletovaly a přelétávaly, a tu a tam slétávaly dolů na vrcholky zdi, kde si načechrávaly své nejasné obrysy. Tehdy jsem právě vyslovil větu, podle níž jsme je pak pojmenovali. Řekl jsem: „Kristepane, oni tam poskakují jako pobláznění kanáři.“

Alec se uchichtl: „Tohle je nový druh. Bulterovi kanáři. Zní to pěkně, že?“

Zpomalený zkušební snímek běžel dál. Uchváceně jsem ho sledoval, zatímco Boulter vysvětloval další postup. Nechal kameru běžet a pustil se do nového pokusu. Opět zapnul magnetofon a kolem něho upevnil rám z ostnatého drátu, který uzemnil na děrovanou měděnou tyč naplněnou solankou. Pomocí tohoto zařízení se mu podařilo nahrát zkušební pásek. Boulter zastavil promítačku, přešel k magnetofonu v rohu místnosti a zapnul ho.

Z reproduktoru se ozval jeho hlas, chraptivý jako staré nahrávky z padesátých let. K tomu poznamenal: „Myslím, že právě tohle je naštvalo.“

„Proč?“

„Pokusil jsem se týž večer znovu natáčet. Podívej se, co ti šmejdi dělali.“

A znovu zapnul promítačku. Objevily se stíny. Tentokrát podnikaly něco, co vypadalo jako cílevědomý pohyb. Ze zdi se

vznesly do vzduchu a každý z nich letěl přímo ke kameře a přitom se roztáhl v onen chapadlovitý tvar, který jsem už viděl. Jak se každý z nich blížil, úplně vyplnil celý obraz a pak buď zmizel za objektivem, nebo jím proletěl, aby uvolnil místo dalšímu. Za chvíli plátno zhaslo. Boulter vypjal promítačku a světla v místnosti se rozsvítily. Řekl: „TAK tady to máš. Nevím, jak dlouho si takhle hráli na honěnou. Zabalil jsem to a odjel domů!“ Debatovali

jsme o celé záležitosti dlouho do noci. Boulter horlivě rozvíjel teorii o nějaké lokalizované elektromagnetické poruše a přišel s několika nápady, které by mu mohly přinést další poučení. Já osobně jsem si nebyl jist, že bych se ctěl ještě něco dozvědět. Když ty věcičky jen tak poletovaly, tak mi nevadily, ale to procesí chňapajících stínů bylo už něco zcela jiného. Bylo v tom mnoho záměrnosti. Představě možného nebezpečí se Boulter vysmál.

„Nějaké vědomé jednání, jak my je chápeme, tady nepřichází v úvahu,“ vysvětloval. „Právě tak, jako nemůže mít polární záře nějaký mozek. Jisté je, že je dokážeme přivolat. Z toho by se dalo celkem snadno vyjít.“ Zavrtěl jsem hlavou. I já jsem si už o tom leccos přečetl. „Ten starý převor se také kdysi pustil do samostatného zkoumání. A za pět dní byl po smrti. A také tam existoval nějaký mnich. Na důkaz víry se dal na celou noc zamknout do cely, kde strašilo. Rozdrásal si prsty na kost jak se snažil dostat se ven. Ráno ho našli ztuhlého.“

„Myslím, že trochu přeháníš, Glyne,“ řekl Boulter. „Jsem stejně, jako každý jiný, ochoten připustit možnost paranormálních jevů jenže v tomto případě nemáme co činit s případem tak složitým. Konec konců známe dějiny freyského opatství jen z druhé ruky a skrze mlhu nevědomosti a pověr. Každý neobvyklý úkaz může být nakonec přisuzován z jednoho procenta kanárům a z devadesáti devíti procent autosugesci, sebehypnóze nebo jak už to budeš chtít nazvat. Tohle je nějaká elektromagnetická porucha. Dokazuje to ten případ s magnetákem. Je to lokalizovaná porucha a má některé sakramentské zajímavé charakteristiky. Například to lezení po kamenech. Nemůžeš tu vyloučit možnost statické

elektřiny. Kdybys viděl, jak se mi, po paži kutálí míč, a neměl ponětí o elektřině, považoval bys mě za kouzelníka." Zasmál se. „Právě než jsi přišel, telefonoval mi z laboratoře starý Ronnie - znáš ho přece, kdysi měl v klubu přednášku, Řekl jsem mu, že právě zkoušíme nový optický jev, a on mi nabídl sto liber za objektivy, kterých používáme."

Dohodli jsme se, že příští víkend pojedeme znovu do Freye. Dojemně jsem jsem věřil v Boulterovu schopnost odhadnout situaci. Kdybych tehdy byl méně věřil, měl bych teď méně šedivých vlasů. Celý týden mi ta záležitost nešla z mysli. Řekl bych, že se Aves boulterii pořádně zmocnili nás obou.

Tentokrát jsme začali pracovat pouze s magnetofonem. Provedli jsme několik zkoušek, přičemž přístroj byl chráněn tou podivně vypadající klecí, a potom Boulter umístil mikrofon do podivně prohýbaného parabolického reflektoru stojícího na trojnožce. Vůbec nevím, proč tohle všechno dělal, zřejmě však uhádne vždycky podvědomě ten nejlepší přístup k řešení základních problémů. Sledoval jsem indikátor zvuku a Boulter pomalu zaměřoval mikrofon na travou zarostlé základy. Dokonce si dal práci a cejchoval stojan mikrofonu, takže přesně věděl, kam zaměřuje. Při prvním přejetí jsme neuspěli a Boulter odešel a potom rozmístil v určených vzdálenostech od trojnožky očíslované kolíky. Přesným zaměřováním tak mohl dosáhnout ještě lepšího rozsahu. Vysvětlil mi, že se snaží zachytit zvuk ve výšce čtyř stop nad zemí, což nejspíš odpovídá průměrné výšce kanárů. Potom znovu začal pohybovat mikrofonem. Řekl: „Pořád si nejsem jist, jestli dostáváme opravdové nebo domnělé obrazy. Tohle by nám na to alespoň mohlo dát odpověď."

Právě, když jsem se ho hodlal zeptat, jak si může být jist, zda ti kanáři vůbec něco vysílají, pohnul se indikátor zvuku. Uchopil jsem Boultera za paži a on pohlédl dolů. Mikrofon mířil k nejvyšší zdi, zrovna k té, na které jsme viděli nejvíc stínů.

Nasadil jsem si sluchátka, ale nic se neozývalo. Indikátor skočil na nulu a já jsem se sehnul, uchopil rukojeť mikrofonu a otočil ho, abych ho znovu namířil. Nahrávali jsme asi půl minuty, potom to přestalo. Boulter opět zamířil mikrofon na spodek zdi a vzápětí jsme zachytili něco jiného. Odstrčil jsem sluchátka a zeptal se: „ Co je to, Aleku? Vůbec to není slyšet !”

Boulter svraštil čelo. Pokoušel se manipulovat s reflektorem a přitom jedním okem sledoval indikátor zvuku. Řekl: „ Zapni magneták, Glyne. Rychlost patnáct palců za vteřinu, tahovou asi budeme potřebovat. Nemůže to být subsonické, když se to dá sledovat takhle malým reflektorem. Je to jistě něco vysokofrekvenčního. I když to má ďábelskou amplitudu. Au, podívej se, jak ta ručička sebou škube. Pak se divíš, že se nám ucpali uši.”

Asi deset minut jsme nahrávali, ale potom se nám už nic neozvalo. Vypnul jsem magnetofon a Boulter zajistil reflektor a vytáhnul cigarety. Bůhvíjak šťastný jsem zrovna nebyl. Řekl jsem: „Nejspíš jsme ty zmetky opět našťvali.”

Ohlédl jsem se na zříceniny, pozlacené slunečními paprsky. Nic nebylo vidět. Boulter se usmál: „Na tvém místě bych nad tím tak nehloubal. Není tu žádná příčina ke starostem.” Vtom něco zařinčelo a trojnožka se překotila do trávy. Boulter uskočil tak hbitě, že bych to od něho byl neočekával. Seděl jsem vedle malé vyvýšeniny, na kterou jsme tehdy poprvé postavili a Boulter se vrhl vedle mě do trávy. Vykřikl na mě:

„K zeni, Glyne!”

„Co k . . .?”

Strčil mě do prsou a tak jsem stejně padl k Zemi. Boulter se opatrně rozhlížel. „Nějací parchanti po nás střílejí!”

„Cože?”

Podívej se na tohle. Kdyby byli zasáhli mikrofon, to bych měl sakra radost!” Ukázal na trojnožku a já uviděl světlé místo, kd něco odřelo podstavec těsně pod otočnou hlavou. Níž byla vedřevě hluboká rýha. Hleděl jsem na ni nechápavě. Řekl jsem: „No, jestli je tohle výstřel, tak někdo vystřelil rovnou nad námi!”

Oba jsme vzhlédli, byla to jedna z těch pošetilých reakcí. Na obloze nebylo pochopitelně po ničem ani stopy. Zůstali jsme ležet na místě. Napětí vzrůstalo.

Byla to vlastně podivná situace. Oba jsme tu leželi, kolem nás vřesoviště a zříceniny, v dálce světlé auto, a neviditelný střelec, zřejmě ve vzduchu, čekající na další příležitost.

Po chvíli Boulter vstal. Zachmuřeně na mě pohlédl, poodešel někoilk kroků, zastavil se a s rukama v bok obhlížel obzor. Pak na mě zavolal. Jeho hlas zněl právě tak zastřeně jako tehdy ten večer.

„ Vstaň, Glyne. Skoro vůbec tě tady dole není vidět!” Opatrně jsem se posadil. „Zato tebe bude vidět, až se náš čarostřelec pokusí o další výstřel!”

Boulter se zasmál a pohodil hlavou, jako by se mu podařil dobrý vtip. Řekl: „Dnes už přece nikdo nestřílí na otevřeném vřesovišti po lidech, Glyne. Žijeme ve dvacátém století.

Uchopil jsem trojnožku a ukázal na rýhu ve dřevě. Nepřestával jsem mít nepříjemný pocit, že je něco za mými zády. „Tak co tedy udělalo tohle?“ zeptal jsem se.

Boulter pokrčil rameny. „Nejspíš to byla nějaká osamělá kroupa.“ A víc už o tom nechtěl mluvit.

Brzy na to jsme zabalili přístroje. Mně osobně se už celá ta věc přestala zamlouvat. Odjeli jsme zpět do vesnice a naobědvali se. Pak se k mému překvapení Boulter rozhodl, že se ještě dnes večer vrátíme na jih. Neodporoval jsem. Měl jsem Freye nejméně na celý týden dost.

Dojeli jsme o půlnoci a já zůstal na noc v Alekově bytě.

Když jsem příštího rána vstal, byl Alec po snídani a už něco kutil v laboratoři. Měl tam několikarychlostní magnetofon a na něm jsme poprvé uslyšeli ty zvuky. Ještě jsem snídal, když pro mě přišel a odvedl mě, abych si to poslechl. Zjistil kmitočet jejich vysílání; byl v rozmezí od patnácti do dvaceti kilohertzů. Zapnul přístroj a vytočil zvuk naplno. Reprodukční na zdi začal pípat. Byl to zvláštní zvuk, kolísající a chvějící se. Znělo to jako sbor zpěváků, pachtících se po vysokém C. Jenže ne lidských zpěváků. Vyvedlo mě to z míry víc než ty obrazové záznamy, jenže Alec překypoval nadšením. Pokoušel se mě přemluvit, abych s ním znovu jel do Freye. Že prý má ještě něco, co by tam chtěl vyzkoušet. Odmítl jsem. Začínal jsem mít pocuchané nervy. „Stejně už mám příští víkend zadaný.“

Zasmál se. „Kdo mluví o příštím víkendu? Vracím se tam dnes večer.“

Ve stručnosti jsem mu pověděl, co si o tom jeho návrhu myslím. Pokoušel se mě přemluvit, ale bylo to jakoby ke skále. Krátce nato jsem od něho odešel a on stále ještě blouznil o svých pošetilých nápadech. Nejspíš chtěl navázat kontakt s těmi kanáry. Pochopitelně to dokázal, i když ne zcela podle svých představ.

Zavolal mi až uprostřed týdne. Jeho hlas mi v telefonu připadal nepřirozený. Mluvil celkem záhadně, jen se mě zeptal, jestli bych k němu nechtěl zajít a na něco pozoruhodného se podívat. Řekl jsem ano, kdykoli se mu to bude hodit. Než zavěsil, řekl něco podivného: „Přiď, jak jen ti to bude možné, Gline. Myslí, že nehrozí žádné nebezpečí.“

Položil jsem sluchátko, zůstal stát a nespouštěl z něho zrak. Nebezpečí? Tohle slovo jsem nerad slyšel. Jaké nebezpečí a proč dnes večer? Pokrčil jsem rameny. Boulter mluvil vždycky v narážkách a občas i nesrozumitelně. Oblékl jsem si sako. Stál jsem u dveří bytu, rozhlížel se, a právě když jsem chtěl zhasnout, ozval se z koupelny třeskot rozbitého skla. Rozeběhl jsem se tam v domění, že se tam dostala oknem nějaká kočka nebo nějaké jiné zvíře. Nic tam nebylo. Zprvu jsem nemohl zjistit, co ten hluk způsobilo, ale pak jsem uviděl, že se rozbilo zrcátko na holení. Střepy byly rozházeny po celé místnosti. Ani jeden nebyl větší než hrášek. Zdvihl jsem jeden a nechápavě si ho prohlížel. Jak jsem tam tak stál, otevřela se dvířka skřínky zavěšené na zdi a na hlavu mi začali pršet lahvičky a kartáčky a štětky na holení. Vycouval jsem, zabouchl dveře bytu a hnál se k vozu.

Byla ošklivá noc, chladná a deštivá. Upřeně jsem hleděl skrz sklo a dával pozor, až se objeví odbočka k Boulterovu domu. Zahnul jsem k němu a zastavil motor. Vtom se ozvalo ostré zatřesnutí a auto se zakolébalo v pérech. Seděl jsem bez hnutí a všechna naděje, která mi zbývala, mě opustila. Tohle se mi stalo cestou už dvakrát. Pokaždé bylo přede mnou nějaké auto a já to připisoval vymrštěnému kamínku. Vzpomněl jsem si na útok proti trojnožce mikrofonu ve Frei. Znají tedy mé číslo, ať už je to kdokoli. Něco mi říkalo, že Boulter na tom není líp. Uchopil jsem klik u dvířek a ta mi vylétla z ruky, jak něco dvířka prudce otevřelo. S hlavou vtaženou mezi rameny jam se rozběhl k domu.

Boulter mě vpustil. Přišel ke dveřím se zapálenou cigaretou, všiml jsem si, že není oholen. Žádnými zbytečnými úvody nemarnil čas. „Shoď si plášť a pojď dál, Glyne. Stojí to za vidění, ale nevím kolik času nám zbývá.“

Když jsem šel za ním předsíní, zahlédl jsem, jak se v koberci najednou objevila rýha. Pohybovala se rychle se rychle ke konci chodby. Sotva Boulter otevřel dveře do haly, vyletěl proti němu s telefonního stolku telefonní seznam. Chytil jej ve vzduchu, jak míjel jeho hlavu, a mrštil jím zpět. Řekl: „Cirkusové triky. Dej si pozor, ať tě neporazí!“ Šel jsem za ním a on za mnou zavřel dveře. Vzápětí začalo zuřivé bušení. Viděl jsem, jak se pod ním výplně dveří otrásají. Boulter vykřikl: „Teď mluvím já. Hele, nech toho!“ Hluk ustal.

Sedl jsem si, aby mě něco neporazilo. Řekl jsem: „Tak tehdy nás napadli, že?“

Boulter právě nasazoval film do promítačky. Pohlédl na mě. „Jenom nepřímo.“

„Tak si to tedy tentokrát na mně zopakovali.“

Boulter se zatvářil nedůvěřivě. „Na tobě?“

„Vlastně na mém autě. Má sakramentsky velkou škrábu na ochranném skle. A přes tvůj chvalně známý cynismus se v mém bytě usadil poltrgajst, a jak mohu vidět, máš tu taky jednoho.“

Boulter řekl: „Vždyť se to také dalo čekat. Žádné nebezpečí nehrozí. Stejně jsi tady na tom líp. Já jsem se totiž pojistil.“

Nechápal jsem o čem mluví. Pak jsem zpozoroval, že přímo proti vysokým oknům postavil mikrofon a kameru. Řekl jsem: „Aleku, s čím si to k čertu zahráváš?“

Boulter připravil promítačku, přistoupil ke mně a udusil cigaretu. Pak si zapálil další a posadil se. „Teď mě nepřerušuj, Glyne. Ptát se můžeš později. Chci ti jen co nejrychleji dopovědět, co bys ještě měl vědět. Vrátil jsem se do Freye ještě minulou neděli, jak jsem měl v úmyslu. Tenhle film jsem natočil v pondělí a teprve dnes večer jsem ho dostal vyvolaný. Pomůžeš mi ho promítnout.“

„Viš přece, Glyne, chtěl jsem najít nějaký způsob, jak s nimi navázat spojení. Mimochodem, po naší poslední výpravě jsem si přestal myslet, že by nejednali vědomě. Uvažoval jsem takto. Kanáři- budu je tak nazývat z nedostatku

vhodnějšího výrazu - vysílají frekvence až do výše dvaceti tisíc herců. Nikolizvuk v našem slova smyslu, ale dá se jako takový reprodukovat. Pro tenhle náš účel to zatím stačí. A také je zřejmě přitahuje jakákoli elektromagnetická porucha v jejich oblasti. Tak jsem si řekl, že si s nimi popovídám."

„Jak proboha_“

„Je to poměrně jednoduché. Sestrojil jsem si signální generátor a páčil jsem na ně mroseovkou dvacet kiloherců.“ Užasle jsem na něj pohlédl. Začal jsem chápat příčinu celého oho zmatku.

„Ty zatracený blázne, ty nás máš oba na svědomí!“

Boulter netrpělivě zavrtěl hlavou. „Kdepak. Jak jsem ti řekl, vysílal jsem jim signály. Napřed aritmetické řady, jedna, dvě, tři a tak dál, nato několik geometrických řad a druhé a třetí odmocniny krátkých číselných sérií.“ I když mi ot dodalo, zaujalo mě to. „A jak sis zkontroloval výsledky?“

Boulter pustil promítačku. Spatřil jsem, že opět postavil tabuli s datem, tentokrát panel, na němž se dala ukazovat čísla. Řekl: „To je před tím, než jsem jim vůbec začal vysílat signály. Jak vidíš, jedn z těch zmetků je v obraze.“

Plátno zatmělo a Boulter na chvíli zastavil promítačku.

„Mohl bys obsluhovat magneták, Glyné?“ Neměl jsem námitek.

Když jsem se opět usadil s přístrojem vedle sebe, řekl: „Dobrá, zapni ho, prosím tě. To je ovšem už sestřižený záznam.“

Zpomalil jsem jednotlivá vysílání, stejně jako když jsem nahrával první várku, a pak jsem je znovu přehrál.“ V reproduktoru se ozval jeho hlas, potažený tím, co jsme znali jako freyskou poruchu. Říkal: „Kamera běží. První série odvysílána. součtová řada po jedné.“

Zaznělo pípání a třepetání embryonických hlasů. Začal běžet film a na plátně se objevil obraz, který Boulter tehdy současně snímal. Zpomalený zvuk nebyl pochopitelně vůbec sladěn s obrazem, ale film potvrdil, co se již dalo tušit ve zvukovém záznamu. Ty stíny tam byly shromážděny ve velkém počtu.

Byly zřejmě rozčíleně a rychle se míhaly nahoru a dolů po

nízkých sutinách. Nechal jsem magnetofon běžet a Boulter vypínal a zapínal promítačku, aby alespoň zhruba synchronizoval obraz se zvukem. Jakmile totiž ve Freyi odvysílal z generátoru, ihned zapnul magnetofon. změnil číslo na datové tabuli a patnáct minut nahrával zpomalenou rychlostí. Bylo to

zřejmější, že signály vyvolaly u kanárů obrovské vzrušení. Jejich pohyby se postupně zrychlovaly a brzy se změnilly v ony létající výpady proti zdroji jejich trampot jak jsme to viděli předtím. Tentokrát byl jejich pohyb pro kameru příliš rychlý.

Boulter sáhl dozadu a zpomalil chod promítačky. Dívali jsme se, jak se medúzovité útvary na nás řítí, vznášejí a mizí.

Boulter se zasmál. „Nejsou zrovna moc pěkní zblízka, co?“

Zase se zasmál. Zachvěl jsem se a přisvědčil jsem.

Boulter se pohodlně usadil v křesle. Řekl: „Když jsem se dostal k devátému pokusu- to ten, co přijde teď, prosím tě, zaraž to na minutku, já si to nasychronizuju- , když jsem se dostal až tam, a to už mělo končit celou serii, začalo to být opravdu divoké.“ Opět zrychlil chod promítačky, až se mu na plátně objevila devítka, a pokynul mi, abych zapnul zvuk. Řekl: „Tohle byla kubická řada. Je to trochu otravné.“

pokud sis to už sám nevypočítal, tak je to dvě, osm, pět set dvanáct." Z reproduktoru se ozval jeho hlas: "Devátý pokus, kubická řada, počínajíc dvěma. Částečně dokončená." "Nechal jsem toho u třetího vzorce asi při dvou stech. Musel jsem; vrazili do generátoru tak silně, že odletěl asi patnáct yardů daleko. Tohle jsem natočil vzápětí nato." Na plátně se objevil divoký vír tmavých stínů. Odpovídající zvuk byl záhadný. Zněl, jako by tam byly stovky těch zmetků, pípajících a pískajících, seč jim síly stačily. A kromě toho bylo slyšet ještě jiný zvuk, jaký jsem až dosud nikdy neslyšel. Byl hlubší než obvyklá vysílání a ve srovnání s ním zněl skoro chraptivě: byl to tak skřehotavě štěbetavý a bručivý zvuk, až mi z něho zase naskočila husí kůže. Boulter řekl: "Ti kanáři jsou teď ale vzteklí, co!" Filmový zánam skončil a Boulter zastavil promítačku a naplno rozsvítil světla v hale. Vypnul jsem zvuk a byl jsem celkem rád, že jsem to udělal. Chvilí se mezi námi rozhostilo ticho. Stále jsem ještě nestrávil to, co jsem viděl i slyšel.

Řekl jsem: "Tak to bychom tedy měli, Aleku. Tentokrát jsi píchl do vosího hnízda, o tom nepochybuji. Tak oni tehdy porazili ten mikrofon. A totéž provedli v pondělí se signálním generátorem." Trochu se mi zvýšil hlas. "A to ještě není to nejhorší. Sledovali tě domů. A stačilo, abys mi zatelefonoval, a už měli také mě. Teď nás tu mají oba pěkně v pasti!"

Boulter zachmuřeně přikývl. Něco zaškrabalo na dveře.

Neměl jsem sebemenší chuť otevřít. Boulter řekl: "Promiň mi to všecno, Glyne. Zřejmě rozšířili svou činnost. Měl jsem tehdy přece jen dát na tebe."

Vytáhl jsem cigaretu. Cítil jsem, že ji potřebuji. Uprostřed místnosti bylo dost jasno, ale při zdech jako by se hromadily houstnoucí a tmavnoucí stíny. Zahleděl jsem se na důkazy technické civilizace dvacátého století: magnetofon, promítačka, kamera a stojan s mikrofonem. Bylo mi, jako bych prožíval nějaký sen. Jenže všechno to bylo až příliš skutečné. Dutým hlasem jsem pravil: "Jestli už někoho někdy pronásledovala strašidla, tak nás určitě!"

Boulter chvíli mlčel. Pak řekl: "Ano, máš bohužel pravdu." Vyvedlo mě to z míry. "No, a co chceš dělat, Aleku? A kromě toho, proč jsi mě sem k čertu přivlékl? A hlavně proč jsi mi telefonoval? Ty sis tu kaši nadrobil. V telefonu jsi mi tvrdil, že žádné nebezpečí nehrozí..."

Řekl: "Ano, vím, co jsem ti řekl, Glyne. A stále tomu věřím. Svým způsobem vlastně musím. A ty tomu také musíš věřit."

"Ale co uděláš?"

Boulter vstal a naklonil se nad magnetofon. Natočil pásek dopředu, pak zastavil kotouče a zapnul zvuk. Reproduktoř začal vydávat nepřetržitý vysoký tón. Boulter řekl: "Čtyři tisíce herců. Při téhle rychlosti nebudou reagovat. Bylo mi, jako bych se topil. "Heleď, dohodli jsme se snad na sebevraždě? Co je to za nápad?"

"Jsou naštváni, Glyne," řekl. "To vyrušování je jim proti mysli. Třeba se jim ani nelíbí představa, že by jim někdo mohl opravdu rozumět. Zbývá nám pouze jediná naděje. Že na nás nejsou rozzuřeni. A pokud tomu rozumím, existuje pouze

jediný způsob, jak to zjistit. Až sem do téhle místnosti vystopovali něco, co jim vadí. Musíme zjistit sílu a cíl jejich odporu. Určitě by nás mohli zabít, kdyby chtěli. Jestli to udělají, tím hůř. Ale nemyslím, že to udělají. Jestli nás ušetří, tak konečně zas dokážeme klidně spát. To je jediný způsob."

Natáhl jsem ruku, abych ho chytil za zápěstí, ale bylo již pozdě. Boulter už přidal rychlost. Tón se zvyšoval, změnil se v šelest a zmizel v supersonické oblasti. Snažil jsem se dosáhnout na magnetofon, ale odstrčil mě. Vybuchl jsem: "Ty ses úplně zbláznil!" Skočil jsem po něm a zakopl. Oba jsme upadli. A pak to začalo.

Na dveře a okna se snesla sprška prudkých úderů. Pak byl vyražen zámek a dveře se prudce otevřely. Okna, rámy i sklo vlétly do místnosti, rozbité na drobné úlomky a střepy. Zahlédl jsem, jak se magnetofon vznesl do vzduchu a zůstal nepochopitelně trčet na jednom rohu a pak, jak tam visel, se celý na několika místech rozštípl, jako by ho rozsekaly obrovské, neviditelné zobáky. Stačil jsem ještě zahlédnout, jak se kácí kamera a jak na mě letí mikrofon, pak to zajiskřilo, zasyčela elektřina a světla zhasla. Ležel jsem ve tmě a kolem mě to praskalo a bouchalo, jako by v pokoji řádila smečka goril a rozbíjela je na padrtě. Vzduch jako by zhoustl a tlakové vlny podobné vlnám z výbuchů mi narážely na bubínky. Zaslechl jsem, jak mi Boulter tiše nakazuje: "Nehýbej se. Nepokoušej se vstát, nechod' ke dveřím. Nesmíš se jim dostat do cesty."

Zachoval jsem se podle jeho slov. Stejně si nemyslím, že bych se byl mohl pohnout z místa. Byl jsem ochromen hrůzou.

Člověk měl pocit, jako by to ničení trvalo celou hodinu, ačkoliv nejspíš bylo za pět minut po všem. Pak vřava začala polevovat. Oči si zvykly na tmu a já spatřil, že v rozbitých oknech vlají záclony, vzdouvají se a třepotají, jak je zástup neviditelných stínů odhrnuje stranou. Nastalo ticho a záclony se přestaly pohybovat. Boulter se vztyčil. Jeho postava se odrážela ve světle proti oknům. Klidně řekl: "No, to by tedy bylo. Někde bych měl mít nějakou pojistku."

Později, když jsme odklidili tu hromádku střepů a duralu, která kdysi byla magnetofonem, kamerou a mikrofonem, Boulter se uvolí mi vysvětlit, proč jsme se ještě naživu.

"Více méně jsem už na to všechno přišel po oné příhodě s mikrofonem. Tihle zmetkové přece jen jednájí vědomě a jsou sakramentsky popudliví. Jenže mají své meze. Myslím, že každý rozum má své meze s výjimkou Stvořitelova. Například nám mohli mnohem lehčeji zabránit v činnosti, kdyby na nás zaútočili už tehdy dopoledne. Stáli jsme tam a byli jsme snadná kořist. Ale nějak nemohli považovat náš druh vyzařování za pohnutku k akci. Útočili prostě na něco, co mohli objevit. V onom případě to byl mikrofon. Potom signální generátor. Teď už pochopitelně vybilili celý krám. Je to škoda, měl jsem tu několik dobrých přístrojů. Byly to ovšem přístroje, Glyne, pokaždé jenom přístroje. Oni žili ve všech stoletích, nikdo nikdy neuhádne jejich věk, a po celý ten čas nenašli kontakt s lidským mozkiem. Možná že to jednou dokázali, ale pak na to zapoměli. Prostě nevím. Právě tak nevím, jestli znají matematické řady anebo jestli jenom reagovali na zvukové vysílání. Je to škoda; rád bych se

o nich dozvěděl víc, ale nějak si neumím představit, že bych se tam se všemi přístroji znovu rozjel, i kdybych si to mohl risknout. Příště by mohli rozcupovat nás..."

Přiznám se, že s tímhle názorem jsem konečně mohl ze srdce souhlasit. Pro mě ta záležitost skončila. Nikdy už jsem se nevypravil znovu do Freye a ani to nemám v úmyslu. Pokud bych tam jen seděl a díval se, vůbec nic by se mi ovšem nestalo. Jenže já vím, co tam je. Ta představa mě prostě už ani trochu neláká. Pokud vím, Boulter pustil do týdne celou věc z hlavy. Nerad přešlapuje dlouho na místě a těší ho, když může vyzkoušet nové nápady. Nedávno se doslechl o překvapujících pokusech s vysíláním laserových paprsků, které byly provedeny ve Spojených státech, a zrovna teď se pokouší vymyslet náhražku pro syntetický rubín, aby si tak mohl sestrojil vlastní zdroj. Jsem zcela pro: po tom, s čím si zahrával ve freyském opatství, jsou paprsky smrti dětská hračka!